

Kokořínský komár 2020

Pro čtení doporučujeme nastavit si lupu alespoň na 125 % :-D

Tuhle organizátorskou reportáž jsem plánoval začít psát hned, jakmile začneme plánovat letošní ročník. Říkal jsem si, že to bude možná zajímavé čtení i pro nás, abychom mohli další ročníky dělat lépe a plánovat dřív a snáz. Jenže znáte to, chtít nebo plánovat nestačí. A tak je tady úterý po hře, je šest večer a já v tramvaji cestou do Železné koule přemýšlím, jestli si to, když to večer začnu psát, ještě někdo přečte a jestli si vzpomenu aspoň na polovinu věcí, které jsem vám chtěl říct.

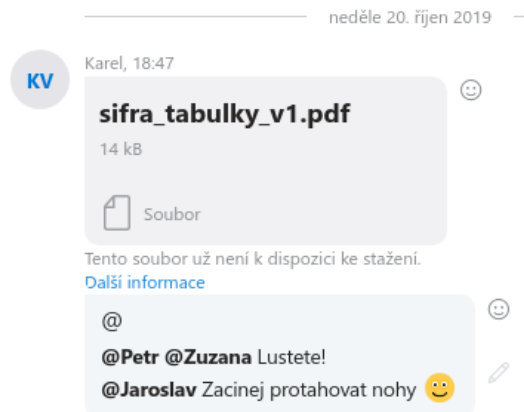
No uvidíme, mám první odstavec, tak třeba to klapne.

Základním problémem pro nás byly po loňské hře šifry. Což je poměrně zásadní, protože by měly být naopak základním stavebním kamenem. My jsme ale vyčerpali většinu těch, u kterých jsme se dokázali shodnout, že bychom je mohli dát do hry. Navíc hned o pár týdnů později na Plši vyzvedáváme šifru s písničkami, velmi podobnou o rok odložené Mapě, jedné z těch posledních, co nám zbyly :-) První, na čem se tedy musíme domluvit je to, jestli to vůbec dokážeme. Protože já se do vymyšlení šifer zapojuji spíš méně, chci na to odpověď především od Petra s Karlem. Dozvídám se, že to určitě nějak půjde, a tak začínáme pomalu plánovat.

Přichází konec října a já začínám mít potřebu to nějak pošouchnout. Chtěl bych, aby to proběhlo pokud možno v klidu a měli jsme vše připravené s předstihem. Aby se věci hýbaly je většinou potřeba nějaká motivace. Motivace, kdy někdo trpí, mi přijde celkem efektivní, a proto se obětuju. Myslím, že je všem v mém okolí jasné, že nejsem žádný velký sportovec a pokud mě něco fakt nebaví, je to běhání. Proto vyhlašuji motivaci pro Petra. Takovou, že když budeme mít do konce března alespoň 10 šifer ve stavu, ve kterém mohou jít do hry, čeká mě za každou z nich týden běhání, kdy musím v každém týdnu vyběhnout vždy alespoň 2x. To je pro normální lidi asi v pohodě, ale pro mě teda docela dost běhání :-D

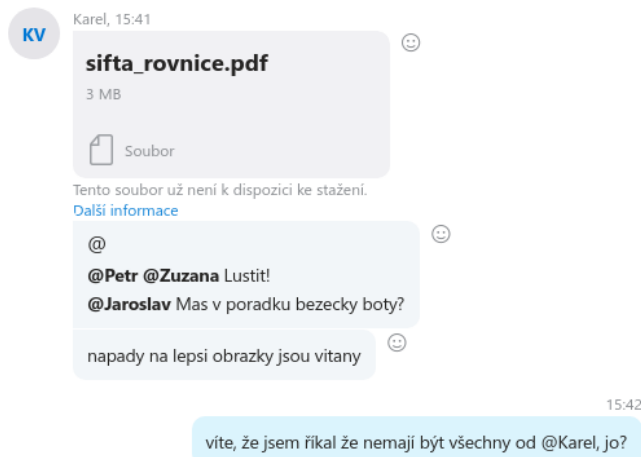
Další věc, kterou potřebujeme je samozřejmě trasa. Tu mám už ale nějakou dobu v hlavě. Přijde mi celkem rozumná, akorát tak dlouhá, takže by ji mělo stačit projít a odhalit případné problémy. Nic co by bylo potřeba hned, to v klidu necháme na jaro.

Mezitím se ozývá Karel, který se přidal do mé běhací výzvy a posílá svou první verzi Tabulek. Mě to samozřejmě

nechává chladným. Jedna šifra jaro nedělá. Karel se ale doma očividně nudí nebo má dovolenou a o čtyři dny později provokuje na Skype znovu.

Když pak přišla od Káji 6. listopadu třetí šifra, už jsem se trochu začal bát. Sice bylo podmínkou to, aby byla v takovém stavu, ve kterém by mohla jít do hry nebo alespoň do testování, ale do března daleko. Na druhou stranu jsem byl rád, že se to začíná rýsovat.

Pak ale přichází LiH a Tmou, takže přísun nových šifer trochu upadá. I když, kdo ví, kde Karel přišel na nápad udělat šifru vycházející z Dobble. Je vlastně dost možné, že odpoledne před Tmou, když jsme čekali na start u brněnské ségry.

Zhruba ve stejné době omylem vydávám na facebookovém profilu inzerát na pracovní pozici. Chtěl jsem jenom vidět jaké to má

možnosti a zobrazit si náhled, nečekal jsem, že se to rovnou zveřejní :-D

No neva, někteří lidé už to viděli, tak to nebudu mazat. Jen to trochu upravím. Hledáme tedy vhodné kandidáty na pozici “Autor šifer”. Během chvíle přišly hned dvě odpovědi! První to poklíkal, dost možná taky omylem, Míra ze Zvířátek. A pak se ozval ještě jeden kandidát...

12:19

Dobrý den, děkujeme za Váš zájem o pozici "Autor šifer". Pečlivě jsme prostudovali Vámi uváděné informace a rádi bychom Vás požádali o zaslání ukázky Vaší práce. Tato by měla být originální a nesmí být veřejně dohledatelná. Zároveň nám jejím odesláním udělujete souhlas s dalším využitím pro naše potřeby. Pokud nás Vaše práce zaujme, budeme Vás kontaktovat s informacemi o dalším kole výběrového řízení. S pozdravem, Jaroslav Libal, department of human resources

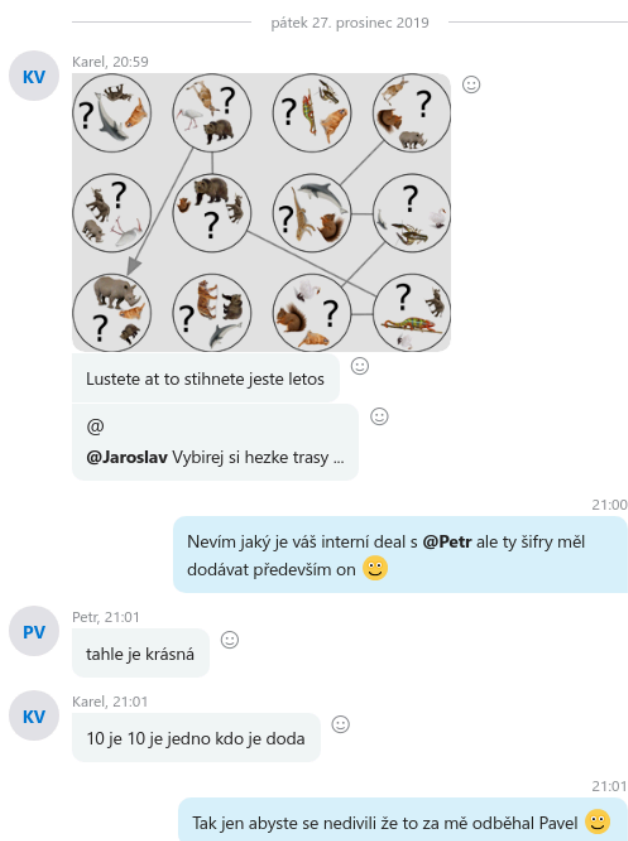
13:57

Dobrý den, i když jsem se rozhodl nabízenou pozici později nepřijmout, zasílám vám ukázku mé naprosto originální práce (viz obrázek), abych mohl postoupit do dalšího kola, kde jistě bude probíhat pohovor a kam se bezpochyby dostanu (škoda, že se neuskuteční dnes, neboť výběrová komise nebude přítomna tržního zhodnocení produktu jiné společnosti). K originální úloze: Pokud řešení znáte, tak vám nemusím už nic říkat. Pokud řešení neznáte, tak řešení hledejte v herní oblasti. S pozdravem, Ing. Jiří Slabý, t.č. ředitel odboru pro vnější styky, šifrovačka Matrix

No, tu šifru (na screenshotu není vidět) jsem myslím se svou odpovědí “42” nevyřešil, takže to nakonec nedopadlo, ale na tržní zhodnocení produktu jiné společnosti, jsem díky tomu nakonec vyrazil a bylo to super :-)

Další věcí, kterou jsme tou dobou museli (vedle šifry Zhulená z LiHu) rozlousknout, byl termín hry. Počítali jsme s posledním týdnem v srpnu, ale tam se mezitím objevily Svíčky. Chtěl jsem to tedy odložit a nechat uzrát, ale naštěstí se ozval Robert z týmu Tykadla, kterého už tehdy termín zajímal, protože by rádi šli. To mě hodně potěšilo. Řešili jsme, že pokud hru dáme na 5. září, bude to docela maso, protože to vyjde v týdnech hned po sobě Svíčky, Komár, Sova, Plši, etAppa... Navíc září už je komplikované i kvůli tomu, že jsme prakticky každý org z jiného koutu republiky a někteří už v září budou muset řešit své školáky. Ano, všechno zmíněné nám v době předkoronavirové ještě přišlo jako problém, který komplikuje hru :-). Rozhodli jsme se tedy nakonec pro týden před Svíčkami, aby tam zůstal pro ty nezávislejší šifrátory alespoň jeden víkend volný.

Dodávka šifer, ke které jsem chtěl svým běháním motivovat Petra, pokračuje pořád spíš od Karla. Tak sice původní dohoda nezněla, nicméně myšlenka Dobble se mi líbí. Navíc je tu už konec roku, takže se přestávám bát, že by to stihli.

To se ostatně během tří následujících měsíců potvrzuje a když Petr do konce března dodává jen jednu šifru, jsem v suchu.

Mám tedy klid na plánování trasy a v dubnu vyrážím s rodiči na výlet. Bohužel se nám už do toho vkládá Covid-19 a my tak musíme i do lesa v rouškách. S trasou jsem spokojený. Má celkem

rozumné vzdálenosti mezi body zájmu, v polovině trasy je studánka, po cestě jsou minimálně dvě hospody a je to skoro po rovině. Sice se musí kousek po silnici, ale to se zvládne. Bezva, to by šlo.

Hned v následujících týdnech se ale náš plán začíná postupně rozpadat. Byl by totiž potřeba přesun hromadnou dopravou. Sice nenáročný a docela krátký, nicméně máme z něj strach. Kdo ví, jak to bude v září. Bude tou dobou už všechno v pohodě, nebo přijde druhá vlna? Bude se chtít účastníkům

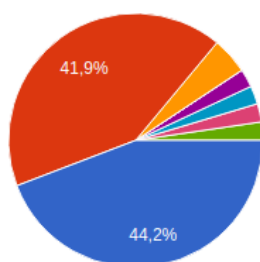
hromadně přesouvat, nebo se budou bát? Hele to zní docela problematicky, pojďme vymyslet jinou trasu a tuhle si schovejme na jindy.

I alternativní lokalita nám už nějakou dobu ležela v šuplíku, jen jsme neměli přesnou představu o konkrétní trase. Věděli jsme jen, že by bylo hezké vám ukázat okolí Čertových hlav. Jako vždycky jsme začali od hledání místa pro parkování. Na těch oficiálních jsme totiž s tolika auty bez šance. Hezké, velké místo jsme si v mapě našli, ale majitele jsme na místě nedohnali. Nevadí, to pořešíme později. Čekáme až za námi k liběchovskému zámku dorazí i naši kamarádi s malým synem v kočárku a vyrážíme projít od stolu naplánovanou trasu. Hned po prvních dvou kilometrech, kdy úzkou lesní cestou plnou kamenů a kořenů vynášíme kočárek na kopec, víme, že ani tahle trasa pro kočárky nebude :-). Po chvilce se tedy dělíme, domlouváme společný cíl a zatímco já s Petrem vyrážíme “po trase”, oni půjdou sami po cyklo. Procházíme přes Čertovy hlavy a... to je asi tak všechno. Zbytek trasy je vcelku obyčejná široká stezka plná lidí. A to je teprve květen. Jako ne, že by to nešlo, ale v hlavě jsme si to malovali hezčí. Možná by stačilo zvolit jiné cestičky, ale na to to tu dostatečně neznáme.

Co s tím? Uděláme to tady? Nebo co? Nevíme si rady, mudrujeme, ale finální rozhodnutí nikdo nechce říct. Vzhledem k tomu, že musíme požádat o různá povolení, včetně žádosti na CHKO, není úplně času nazbyt. Dáváme tedy hlasovat, jestli by se vám víc líbila hezčí trasa s hromadným přesunem nebo preferujete méně hezkou trasu bez přesunu.

Povinný hromadný přesun veřejnou dopravou (autobus, vlak, letadlo...) by mi:

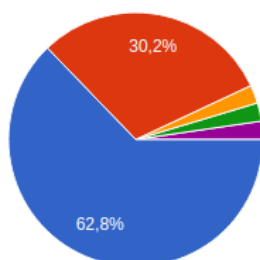
43 odpovědí

- Nevadil a neměl vliv na mé rozhodování o účasti
- Trochu vadil, ale stejně bych se hry zúčastnil/a
- Spíše vadil a pravděpodobně bych se...
- Určitě vadil a o účasti bych ani neuvaž...
- Pokud by tam mohl pes, tak nevadil
- Nevadil, pokud by mohl pes
- Přesun vlakem by nevadil, přesun aut...
- Spíše vadil, ale byl li by rozumně zdův...

Pokud bych si mohl/a vybrat, volil/a bych:

43 odpovědí

- Hezčí / zajímavější trasu s povinným přesunem hromadnou dopravou
- Méně atraktivní trasu, kdy ale přesun hromadnou dopravou není nutný
- Pokud by do dopravy mohl pes, tak tu hezčí, ale spokojím se i s méně atrakti...
- Možnost přesunu vlastním vozem. :)
- První část trasy jedno kolo a druhá dr...
- Asi spíš hezčí trasu. Ale záleží. S tím přesunem se to musí dobře ošetřit, ab...

Protože se nám do trasy kolem Liběchova moc nechtělo, tak nás výsledky ankety trochu potěšily a nahlodaly nás k tomu risknout variantu s přesunem. Nakonec se na to ale netvářil ani přepravce, a tak jsme na to sedli a naplánovali alternativu. Jejím hlavním cílem měly být Jestřebické pokličky, které chci do hry zařadit už od prvního ročníku, ale nikdy na ně nedošlo. Tedy alespoň ne oficiálně, že Jirko a Zuzko? :-) Našli jsme rozumné místo pro parkování, naplánovali trasu a řekli si, že takhle to bude pro všechny lepší. Trasa se mi líbila docela dost, takže všechno nakonec nabíralo docela dobrý směr. Místa pro parkování bylo tak akorát, ale jednalo se o soukromý pozemek. Docela komplikovaně jsme proto dohledali kontakt na majitele, kterého jsme poprosili, zda by bylo možné tam na jeden den zaparkovat našich cca 60 aut. Všechno vypadalo nadějně, nicméně nakonec jsme dostali zprávu, že nám bohužel nemohou parkování potvrdit. I alternativní trasa tedy tímto padá a my jsme tam, kde jsme byli. Dobrou zprávou alespoň je, že Petr v té samé době dává dohromady další tři nové verze šifer, takže alespoň z tohoto pohledu se posouváme.

Dostáváme se skoro do půlky května a je potřeba začít šifry finalizovat a hrnout testerům. Karel nám posílá zvířecí poznávačku do Dobble. Chce slyšet antilopa, ale zase až tak jednoznačné to z naší strany není. Tak na nás zkouší tuším ještě amura a agamu. No a protože mého aligátora mi taky neuznali (schválně - že byste ho na téhle fotce poznali?), nakonec se shodujeme na andulce a řešíme jen jestli zelenou, nebo modrou.

Opatrně píšu Petrovi Valáškově dotaz, jestli letos plánuje na Komára dorazit. Byl bych moc rád, kdyby se mu to konečně podařilo, ale na druhou stranu upřímně říkám, že jsem byl rád i když napsal, že ani letos nemůže. Stejně jako dva roky před tím nám totiž otestoval úplně všechny šifry a skvěle se s ním spolupracuje. O takového testera prostě přicházíte neradi :-)

Rozptýlení v přípravách nám připravují Svobodní bednáři se svou Bednou, takže vyrážíme za šiframi po Praze a pak i na výlet do Berouna, hurá! Díky jejich poděkování po hře navíc získáváme kontakt na pána, který nám o něco později vyrobí naše komáří orgo trička - díky!

Já si znovu sedám k mapě a přemýšlím, kde to známe dostatečně dobře na to, abychom hru naplánovali od stolu, kam dokážeme napěchovat tolik aut a kde by bylo alespoň něco k vidění. Nakonec se domlouváme, že to zkusíme znovu ve Mšeně a okolí. Sice to bude dost podobné prvnímu ročníku, ale je to docela jistota.

Jo a taky se s Wedosem domlouváme na tom, že nám i letos věnují jeden svůj drink pro každého hráče. Letos to bude navíc pro hráče bez šifry. Budou hráči smutní, nebo šťastní? :-)

Plánujeme trasu a docela hezky nám to vychází i přes zmíněné Jestřebické pokličky. Super! Ještě vymyslet parkování a cíl. Jako cíl se nám líbí velmi dobře hodnocená restaurace “U Pokliček” ve Mšeně. Bohužel se ale ukazuje, že je momentálně po koronavirové pauze na prodej. Zkousím kontaktovat majitele a ten mi hned obratem na mou zprávu odpovídá telefonicky. Restaurace je prý sice na prodej, ale tenhle hrozně příjemný a ochotný pán nám za určitých podmínek prostory rád půjčí. Jen pro nás nebude vařit a musíme si to zařídit sami. Super, to dáme! Navíc z pána úplně sálá pozitivní energie a s takovými lidmi spolupracovat chceme.

“Zbývá” tedy ještě parkování. Líbila by se nám louka v lesoparku Debř, na které město loni zřídilo parkoviště pro návštěvníky koupaliště. Píšu proto mail na město s prosbou jestli by to šlo. Hned druhý den mi odpovídá přímo pan starosta, že pokud bude hezky, tak je pro město ztráta 60 parkovacích míst citelná. Nabízí nám místo toho bezplatné parkování u plochodrážního stadionu. To je ale pro nás k trase dalších 2 x 2 km daleko. Ptám se proto ještě na plochu v Romanově, která by se nám také lokalitou hodila. Během chvilky se domlouváme na tom, že tam parkovat můžeme i na ceně. Paráda.

Hezky nám to zapadá i s cílem, ale tam se bohužel mezitím objevují zájemci o koupi a i když je to z jejich strany zatím jen sondování informací, není jisté, jak by to nakonec v den hry bylo. Proto když s Petrem procházíme trasu, tak ještě sháníme po městě kontakt na majitelku Hospůdky v Romanově (ačkoli se tedy později ukázalo, že ho mají i přímo na plotě, nenaděláš nic) s tím, že se zkusíme domluvit tam. Trochu jsem se bál otravovat v sobotu u majitelky doma, ale ta nás mile překvapila. Hned na místě nám řekla, že to není problém, všechno jsme hned domluvili a akorát jsme si později potvrdili, že mají skutečně volno.

K narozeninám navíc dostávám od mamky s taťkou party stan na start, kdyby nám třeba zase přšelo. Paráda, tak snad všechno vyřízeno a můžeme v klidu ladit šifry, požádat o souhlas s konáním akce od CHKO Kokořínsko (když už konečně máme celou trasu) a taky začít vyrábět letošní ceny.

Paní, která nám vyráběla ceny pro předchozí ročníky totiž letos nemá tolik času a my musíme vymyslet co s tím. K problému se čelem postavil Petr, který se rozhodl, že se naučí háčkovat pomocí youtube. Hned po prvním

víkendu dovezl svého prvního beznohého komára. Je to takový chudáček, ale máme ho rádi (na fotce druhý zleva).

Postupně se ale zdokonaloval a zdokonaloval a kam až to dopracoval jste viděli sami. Je to prostě kluk šikovná, to se musí nechat. A video, [jaká byla dřina dokončit hlavu velkému komárovi](#) jste ve

fotoreportáži našli?

Šifry mezitím procházejí testy. Některé lépe, některé hůře, obecně je to ale docela dobré, všechny problémy vypadají řešitelně. Postupně díky tomu, že Petr Valášek rozhodl sítě, získáváme i další testery, o které byla letos ze začátku docela nouze. Na základě poznámek pak třeba doplňujeme [českou stránku Dobble na Wiki](#). Trochu starostí nám dělá třeba Kříž, který byl [ještě ve verzi 3](#), která se nám přitom líbila víc, testery neluštitelný.

Do řad testerů se pak před hrou zařazují také Kamča Mesiarkinová s Michalem Šrubarem, kteří se původně na Komára přihlásili jako Proudoví krtci, ale nakonec na něj bohužel nemohou. Překvapují mě otázkou, jestli by se nám hodil spíš terénní test na trase nebo jestli chceme testovat přes internet. Mmm, to jsem nečekal, že by byl někdo ochotný přijet až sem. To by se nám hodilo, ale asi to nestihneme připravit. Navíc v sobotu jdu na svatbu. Nakonec se domlouváme, že dorazí o týden později v sobotu. Mají v pátek, sobotu a neděli závody v orientačním běhu relativně nedaleko. Bezva. Tisknu a obálkuju jim šifry, vyrábím kartičky Dobble a v sobotu odpoledne se setkáváme.

Protože začínáme poměrně pozdě a já navíc nebyl schopný obstojně vysvětlit řešení [původní verze krvavé šifry](#), padne postupně tma. Osmou šifru už tak luští za svitu čelovek. Když se dostáváme někam k půlnoci, mám trochu výčitky z toho, že musí ráno zase běžet závod a přitom dřepí tady se mnou. Domlouváme, že to zítra odběhnou a vrátí se tam, kde skončili. Skvělé.

To, co už tak skvělé není, je fakt, který jsme zjistili o stanoviště dříve. Na Jestřebické pokličky se nesmí a celý vstup je opáskován. Budu se sem muset zajet podívat za světla.

Druhý den se Kamča s Michalem vrací posílení o Vítka a Kateřinu Suchomelovy, Dobble padá celkem rychle, ale od Kříže už nás déšť nahnal do Mšena do hospody, kde bylo následně vše úspěšně dolušťeno. Reálně pozorování luštění krvavé šifry, se kterou měli problémy i někteří jiní testeri, mě ale docela vystrašilo. Lobuji proto za její vyřazení, které nakonec, možná s těžkým srdcem Karla, projde.

Hra se blíží, zbývá nějakých 14 dní. Necháváme testovat náhradní šifru za krev a já se o týden později vracím prozkoumat, jak to vypadá kolem Jestřebických pokliček. Potvrzuje se ta nejhorší varianta. Probíhá tu těžba po kůrovcové kalamitě, na pokličky se nesmí vůbec a co je nejhorší, celá cesta z Jestřebice do Vojtěchova je kvůli těžbě pod zákazem vstupu. Nastává proto další panika co s tím. Nechceme hráče nutit porušovat zákazy.

Lesy ČR tady sice mají “jen” vstup na vlastní nebezpečí, ale firma, která těžbu provádí sem umístila zákazy vstupu. Sháníme kontakt na pana Lafka, který těžbu realizuje. Zkousím náhodné vygooglené kontakty a trefa! Našel jsem správného pána, který mi vysvětlil, jak to tam s těžbou vypadá, byl moc milý a potvrdil mi, že v sobotu těžba probíhat nebude. Následně mi ještě e-mailem potvrdil, že

tam v sobotu budeme moci projít a nám tak spadl obrovský kámen ze srdce. Tenhle úsek bychom vynechávali špatně. Sice asi vypadnou opáskované pokličky, kvůli kterým tudy vlastně jdeme, ale alespoň budeme moci projít.

Do testování se na poslední chvíli hlásí ještě Dero. Posíláme mu mj. [krvavou šifru](#), co kdyby se mu třeba líbila :-). K našemu překvapení se mu na ní nelíbí úplně něco jiného, než ostatním, kterým se nezamlouvala. Posílá nám i svou verzi, jak by si představoval ji upravit. To se nám líbí. Zachoval i původní způsob řešení, který je tam teď ale trochu navíc. Dohadujeme se co s tím a nakonec z jeho verze vycházíme a připravujeme takovou, o které nakonec rozhodujeme, že se vrátí do hry. Jen ještě po testování měníme Batmana za Bobíka. To bylo teda na poslední chvíli.

Ladíme poslední detaily na šifrách a musíme jít tisknout. Přeci jen vystříhat Dobble (to bylo docela peklo, nesedělo nám to přesně, papíry se mi “žvejkaly” a raznice se musela používat vzhůru nohama), [natisknout štítky na obálky](#), vystříhat a poskládat náповědní papírky, zalaminovat... To nám sebere ještě dost času.

V týdnu před hrou pak objednáváme sekání trávy na parkování, rozesíláme poslední (a předposlední) informace před hrou a smutníme nad tím, že z původně plánovaných 65 týmů nám během pouhých sedmi dnů zbylo jen 51.

V pátek před hrou pak vyzvedáváme na obecním úřadě lavice a stoly na start, naposledy procházíme trasu a vybíráme finální místa pro označení stanovišť. Zjišťujeme, že těžba dřeva na problematickém úseku už úplně skončila a zákazy jsou pryč. Může se i na Jestřebické pokličky. Bezva. Jenže to počasí co hlásí? To je na ty pokličky nemůžeme poslat. Je tam spousta kořenů, kamenů a je to hodně prudké. Ach jo. Tak to zkusíme u skalní brány kousek vedle. Tam je to méně prudké a bude to případně v dešti příznivější i pro přírodu, abychom nedělali zbytečný sešlap. Operativně to pak kdyžtak vypustíme úplně, kdyby pršelo moc. Akorát je to tedy v mapě úplně špatně, budeme tu lesní cestu muset označit fáborky.

Celkem optimisticky naladění pokračujeme dál. Louka, kde hráči dostanou Dobble, je krásně posekaná. Škoda, že za deště to hráči asi moc neocení. Ale za dalších sto metrů mě čeká další šok. Cedula na nás hlásá “Vážení turisté a návštěvníci lesa, tato komunikace je dočasně uzavřena pro vstup...”. To už fakt ne! Naštěstí pro nás tuhle uzavírku nařídilo Město Mšeno, takže v pátek večer víme kam máme volat a znovu tak otravujeme pana starostu. Ptáme se, jestli bychom nemohli projít. Pan starosta zjišťuje detaily a nakonec se dozvídáme, že ani tady se naštěstí v sobotu nebudou žádné těžební stroje pohybovat a že ten den nehrozí ani jiné nebezpečí. Děkujeme!

Procházíme zbytek trasy a já se, když zase dorazíme od skalní kapličky na signál, dozvídám, že Zuzka z týmu Mouchy jedí komáry k snídani hledá dopravu na hru. My máme ale u události zakázané příspěvky zvenčí, takže se jí její post nezveřejnil. Snažím se to na mobilu nějak poklikať a snad se to nakonec i povedlo. Nebylo to schválně :-)

Domlouváme se v Hospůdce Romanov na detailech fungování v den hry a kolem sedmé, osmé večer se vracíme zpět na základnu. Tam už druhá část týmu od rána peče perníky a připravuje dort.

Já si sedám ke psaní informačního papíru do startovní obálky. Petr odmazává if “jste v testovacím systému” a finalizuje texty v herním systému. Karel se Zuzkou pak skládají “kalíšky” na Dobble kartičky (které prosvítaly přes obálku) a kompletují startovní obálky. Hela testuje systém. Spát jdeme někdy před třetí ráno, v půl šesté se vstává.

Ráno pak už vyrážíme do Mšena, kde budíme prvního účastníka na startu - Věšáka. Stavíme stan a netrpělivě očekáváme příjezd hráčů. Na malou chvíli nás pak vykolejí tým, který tvrdí, že ho nemáme na seznamu. Naštěstí máme několik kompletních sad navíc, takže to není problém, ale překvapuje mě to. Když je nenacházím ani v databázi, ukazuje se, že se vlastně vůbec nezaregistrovali, čímž se vysvětluje i to, že nejsou na seznamu :-)

No a dál? Dál už to znáte spíš vy, takže se nebojte nám to napsat. To pozitivní i to negativní. Budeme za to moc rádi. Z každé zpětné vazby se pokoušíme si něco odnést a příště dělat třeba jinak.

Průběh hry proto můžu přeskočit a řeknu vám už jen to, že jsme ještě v noci po hře sbírali všechna označení stanovišť a že jsem se toho na “patnáctkové hospodě” docela bál. Postupně jsme totiž během dne dostávali zprávy, že chudák pan hostinský z nás moc radost neměl, protože mu nedorazily domluvené brigádnice. Realita naštěstí nebyla tak hrozná. Pán mě sice přivítal slovy “no vy jste mi teda dal”, ale ve výsledku byl spokojený. Unavený, ale spokojený.

Cestou domů jsme pak se Zuzkou ještě stavěli, když jsem v příkopu zahlédl nějaké divné světýlko. Potvrdilo se, že v příkopu někdo leží, nejspíš po nehodě. Chvilku jsme se báli aby to nebyl Hlína, který vyrazil chvíli před tím domů na kole. Byl to ale nějaký pán na elektro koloběžce. Dlouho nám tvrdil, že tam jenom odpočívá a přemýšlí nad svou přítelkyní.

Když se ale ukázalo, že naše zářivá komáří trička nejsou reflexní policejní vesty, přiznal, že má docela hodně vypito. Chvíli jsme s ním mluvili, přesvědčili se, že není zraněný a poté, co nám poděkoval že jsme zastavili, jsme pokračovali domů. Snad i on už dorazil zbytek cesty v pořádku, říkal že už to má kousek a že od nás pomoc nepotřebuje.

Děkujeme moc všem, kteří se na hře podíleli, ať už na straně organizátorů a spolupracujících institucí nebo na straně hráčů. Jsme moc rádi, že jste v tom jeli s námi a dodnes nemůžeme uvěřit tomu, jak špatně se dá předpovídat počasí den dopředu. Tentokrát naštěstí pro nás výhodně :-)

Těšíme se brzy někde na viděnou!

Za orgy,
Jarda

,